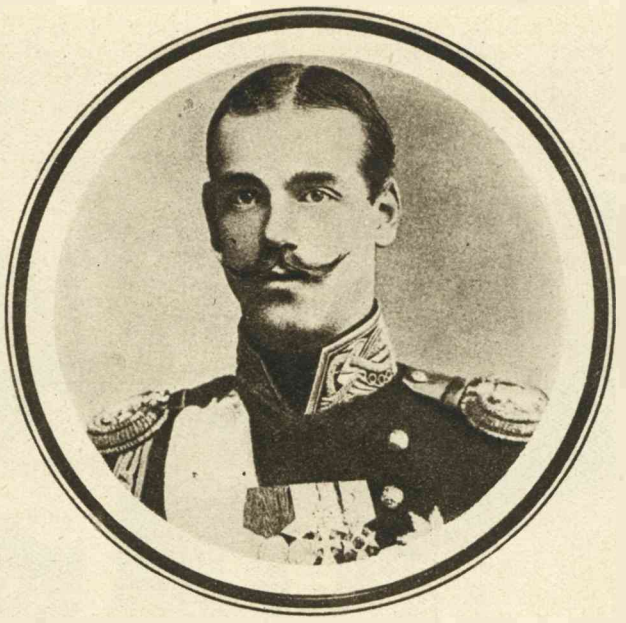
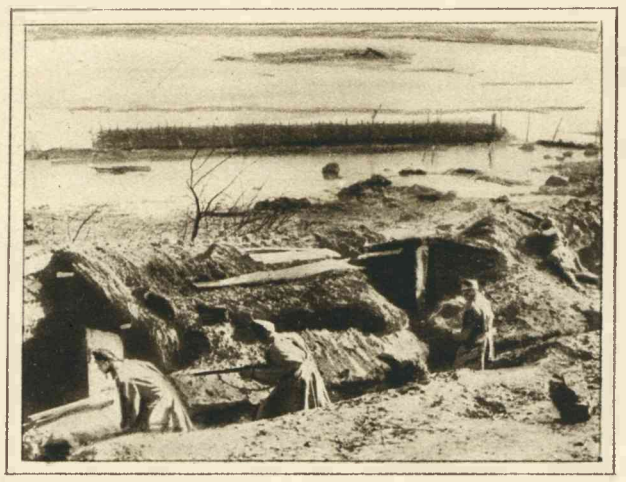

DE DUITSCHE KROONPRINS.
Nieuwste opname van den Duitschen Kroonprins, genomen in het hoofdkwartier in Noord-Frankrijk.

GROOTVORST MICHAEL
een broer van den Tsaar van Rusland is bij Kalwarja in Russisch-Polen levensgevaarlijk gewond.

WATERLINIES.
Het smelten van de sneeuw heeft in Galicië waterlinies doen ontstaan, welke zeer moeilijk zijn te nemen.

GENERAAL LIMON VON SANDERS,
de commandant van het Turksche leger, dat tegen de Geallieerden aan de Dardanellen strijdt.

IN HET DONKERSTE UUR VAN DEN NACHT!

(Vervolg).

Als door een wonder kwam men het te weten, eerst de een, dan de ander, tot weldra iedereen over ons sprak. Dan volgden bedekte toespelingen; mijn lieve jongen werd afgesnauwd, beleedigd, gemeden door de andere kinderen, wien door hun ouders verboden werd met den zoon van een inbreker te spelen. O, 't was vreeselijk! Men mag den misdadiger opsluiten, de misdaad gaat vrij rond! De vader mag boete doen, den zoen betalen voor zijn misdrijf, toch moeten vrouw en kind lijden. Ontsnappen is tevergeefs. En jij — jij die dit over ons bracht, komt eindelijk terug, als het te laat is — bij toeval en — wat een toeval!"

Ieder woord trof hem als een dolksteek; hij kon niet antwoorden.

De pijnlijke stilte, die volgde, werd plotseling verbroken door een geluid beneden. Beiden luisterden. Iemand was bezig een blind te openen, en bijna tegelijkertijd werd er luid gescheld.

„Wat beteekent dat?" vroeg zij.

Hij stond op en liep terneergeslagen naar de deur.

„Dat beteekent zeven jaar," zei hij. „Ze hebben mij opgejaagd als een stuk wild van af het oogenblik dat ik die vervloekte gevangenis verliet. Nooit gaven ze mij een kans een beter leven te beginnen. Ze joegen me van de eene misdaad in de andere. En nu hebben ze me weer en ik ben blij, blij.... Ja blij! Mocht nu maar spoedig het einde komen!"

Hij stond even stil, liep toen terug naar het ledikantje en drukte de lippen op het koude voorhoofd van den kleine. Terwijl hij dit deed, werd er opnieuw gescheld. De kamer willende verlaten, zag hij zijn vrouw in de deuropening staan.

„Wat wil je gaan doen?"

„O, je denkt dat ik zal gaan vechten," zei hij, „dat er een scene zal zijn. Neen, neen! Dat heeft geen nut. Ik zal mij zelven overgeven om weer teruggezonden te worden naar die aardsche hel."

Ze zweeg eenige oogenblikken, en stond daar voor hem, terwijl ze hem aanstaarde. Ze was aan een hevige gemoedsaandoening ten prooi en de vraag doorflitste haar brein hoe zij handelen zou. De strijd was kort. Toen zij weer sprak, was het op kalmen, beslisten toon.

„Je zult niet gaan! Snel, hier in deze kamer! Kleed je uit en veins te slapen!"

Er was geen tijd voor vragen of het maken van tegenwerpingen. De vrouw, die eens de zwakste geweest was, een onwetend, bedeesd en toegevend schepseltje, was in dit uur der crisis herboren in een vrouw met stalen zenuwen, een moed en wilskracht, die haar zonder aarzelen den strijd met de wereld deden aanvaarden.

En de man, zich haastig ontkleedende, was ten hoogste verwonderd over deze zeldzame verandering. Zij had zelfvertrouwen en zelfstandigheid geleerd in de jaren van haar verlatenheid. Maar waarom wilde ze hem redden? Was de liefde, die hij dood waande, vermoord door hem, jaren geleden, slechts ingeslapen en nu door zijn onverwachte terugkomst weder ontwaakt?

Een vreemd, ongekend gevoel overweldigde hem. Onbewust was de vrouw bezig te veroveren wat nooit in werkelijkheid haar eigendom geweest was: het hart van haar man.

Zich in haar peignoir wikkelende ging ze langzaam de trap af. Beneden in de vestibule bleef ze eenige oogenblikken aarzelend staan, tot een vernieuwd geschel aan haar besluiteloosheid een einde maakte. Na eenig getalm met grendel en sleutel ging de deur open.

Een politie-inspecteur stond voor haar.

„We hebben reden om te gelooven, dat zich in uw woning een inbreker verborgen heeft," zei hij. „Het blind van uw keukenraam is opengebroken. Een ontslagen gevangene die nog onder politietoezicht staat en van verschillende inbraken verdacht wordt, is hier in den omtrek gezien. We meenen er zeker van te zijn dat hij bij u is ingebroken en hebben uw woning omsingeld."

„Dank u," antwoordde zij eenvoudig. „Ik meende ook eenig gerucht te hooren, doch durfde mijn man niet te wekken. De laatste dagen zijn zeer vermoeiend voor hem geweest en hij is dood-op! Onderzoekt u mijn woning, maar doe het, bid ik u, gauw en stil. Het is hier een huis van rouw. Mijn — eenigst — kind —"

„Ik begrijp u volkomen," antwoordde de inspecteur op sympathieken toon. „Het spijt mij u in deze droeve omstandigheden te moeten lastig vallen. Er is echter geen twijfel aan of de man bevindt zich hier. We moeten een nauwkeurig onderzoek instellen, doch zullen, in allen geval, met uw wenschen zooveel mogelijk rekening houden."

Naar de keuken gaande ontsloot hij de keukendeur en liet een paar politieagenten binnen, eenige anderen liepen surveilleerende rondom het huis, gereed om zoo noodig handelend op te treden.

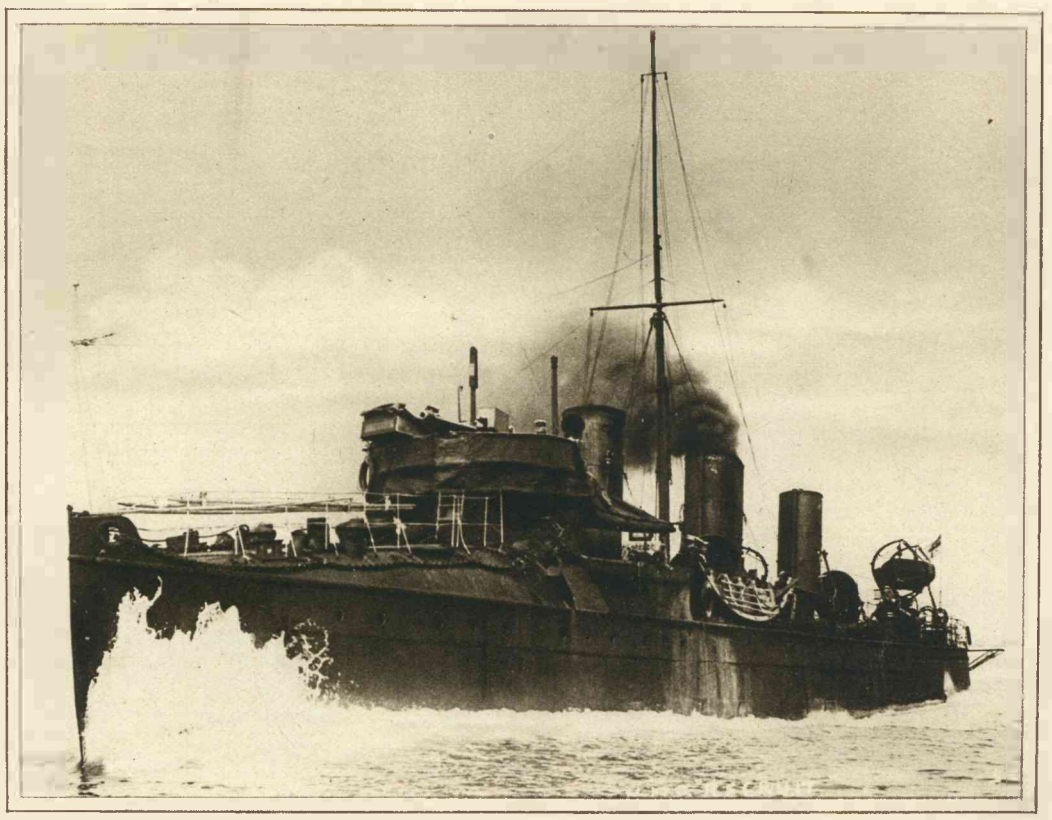
En nu begon het onderzoek: eerst de kelder en de kasten in de benedenverdieping. In de keuken waren de sporen van den dief onmiskenbaar.

„Een koelbloedige kerel, gewend aan het werk," mompelde de inspecteur, toen hij de overblijfselen van het maal zag. „'t Is een oude bekende, Colmans.

(Wordt vervolgd).

VOOR DE HERSTELLENDEN.
Prinses van Sleeswijk-Holstein heeft de vorige week in de Easton Road een recreatie-cottage geopend voor alle Engelsche soldaten. Deze inrichting is een instelling van de Joung Men's Christian Association

GETORPEDEERD.
De Engelsche torpedo-jager „Recruit", die de vorige week in de Noordzee door een onderzeeër getorpedeerd werd en daardoor gezonken is.